



INCLYTÆ PRINCIPI
MELVSINIDI CATHARINÆ
PARTHENÆENSI,

Piissimæ Procerum ROHANIORVM matri,
FRANCISCVS VIETA FONTENÆENSIS
honorem voveo & obsequium.



Extollent Armorici, ô Princeps Melusinis, piissimæ procerum Rohaniorum mater, genus & stemmata gentis Rohania, quâ haud scio an ex plenioris fidei censibus & monumentis ulla alia possit detegi in orbe terrarum antiquior & illustrior. Adgnoscent gnatos tuos Aborigenes, & è regio Connani sanguine superstites, invasoris Neomenij vim nutu Dei non passos, tandiuque generosam eam stirpem duraturam confident, quandiu circumeuntes Salarum vestrarum lapidicinas, sylvas & stagna, cernent inscripta marmoribus, quercubus, & piscium squamis aurearum Rhomboidum, quas gestat, insignia. Suâ enim Cabalâ testabuntur ita à Deo Optimo Maximo singulari suo beneficio concessum fuisse precanti divo Meriadeco, familie quondam principi: sicut etiamnum inauditos circa sacellum, quondam suum, per medios saltus & amœniora vireta constructum, avium garritus, & alia rara, quæ mihi pauca admiranti contigit non semel admirari. Ego Fontenæensis Pictæ, riparum Majoris-venti frequens incolæ, arcis à divâ Melusina, cujus es & Remundi beata proles, quondam constructæ, Melusina & gentis Rohania Iudicælibus, Eudonibus, Erechis tuos Guidones, Godofredos, Hugones, Brunos oppono: non suis regibus Britannicis, principibus in Leonia, comitibus in Porhoeto, tuos reges Cyprorum, tuos Antiochiæ & Armeniæ principes, tuos comites Angolisma & Marchiæ: non suæ Isabellæ Scoti filia, vel Isabellæ Navarri, tuam Isabellam regum Anglorum & avorum tuorum Lusignæanorum matrem. At piè recordor & feliciter ac veluti fatidico consilio cessasse iudico, quod Melusina dea in gratiam accepti à Renato Rohanio beneficij, quod is obsessam Guisiadum consilio suam arcem Lusignæanam strenuè defendisset, te suâ & Remundi prole & herede unâ cum familia Rohania principatu statim cum donavit. Erat nempe Remundus ipse editus ex gente Rohania, & jam Remundi & Melusina proles ad id, à quo primùm cæperat, reversa est initium; vix unquam idcirco interitura, cum sit circuitus verum & verè physicum symbolum perpetuitatis. Sed minùs virtutes tuas strates suo, quod tunc temporis usurpabatur idiomate, ataviâ tuam dixere Faydam ob venerandum conspectum & raras & singulares animi dotes, sic te poste-

